

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **J. K.**, zastoupený JUDr. Milanem Otevřelem, advokátem se sídlem Mostní 227/4, Přerov, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 1057/2, Praha 6, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **F. M.**, zastoupený Mgr. Jiřím Trávníčkem, advokátem se sídlem Rybná 682/14, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 5. 2021, č. j. 15 A 64/2018 - 87,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Předseda Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „Úřad“) rozhodnutím ze dne 21. 9. 2018, č. j. O-498363/D18077981/2018/ÚPV (dále jen „rozhodnutí o rozkladu“), zamítl rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu ze dne 23. 7. 2018,

č. j. O-498363/D17067609/2017/ÚPV. Posledně uvedeným rozhodnutím Úřad podle § 32 odst. 3 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách), ve znění účinném do 31. 12. 2018 (dále jen „zákon o ochranných známkách“), ve spojení s § 7 odst. 1 písm. k) téhož zákona, k návrhu osoby zúčastněné na řízení prohlásil s účinky *ex tunc* za neplatnou ochrannou známku č. 331383

v provedení (dále též „*napadená ochranná známka*“).

[2] Proti rozhodnutí o rozkladu brojil žalobce žalobou podanou k Městskému soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“), který ji rozsudkem ze dne 13. 5. 2021, č. j. 15 A 64/2018 - 87, zamítl jako nedůvodnou.

[3] Městský soud nejprve uvedl důvody, které jej vedly k zamítnutí návrhů žalobce na doplnění dokazování. Dle městského soudu bylo možné o žalobě rozhodnout na základě důkazů provedených ve správním řízení. Důkazní návrhy žalobce se týkaly prokázání jeho tvrzení, že označení „KAPS TRANSMISSIONS“ vytvořil a užíval právě on, a to před započítím jeho spolupráce s osobou zúčastněnou na řízení v rámci sdružení, přičemž městský soud považoval tuto skutečnost za irelevantní. Dle městského soudu je role správních soudů při zjišťování skutkového stavu subsidiární a směřuje k přezkumu správnosti a ucelenosti hodnocení důkazů provedených správními orgány. Žalobce mohl a měl důkazy k prokázání svých tvrzení uplatnit ve správním řízení, což však neučinil. Podle městského soudu dokazování ve správním soudnictví nemá nahrazovat dokazování ve správním řízení, a účastník správního řízení nemůže svoji liknavost zhojit v řízení soudním.

[4] Městský soud dále uvedl, že Úřad umožnil žalobci (tj. vlastníkovu napadené ochranné známky) i osobě zúčastněné na řízení (tj. osobě namítající neplatnost napadené ochranné známky) uplatnit práva účastníků řízení a nestránil osobě zúčastněné na řízení. Úřad ve věci rozhodl po pečlivém zhodnocení všech předložených tvrzení a důkazů. V rozhodnutí o prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou, jakož i v rozhodnutí o rozkladu byly řádně vyloženy relevantní úvahy. Žalobce byl seznámen s návrhem na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou a s důkazy, kterými osoba zúčastněná na řízení prokazovala svá tvrzení, a Úřad jej v souladu s § 34 odst. 3 zákona o ochranných známkách vyzval, aby se k návrhu vyjádřil.

[5] Dle městského soudu Úřad nepochybil, pokud žalobci nedoručil repliku osoby zúčastněné na řízení k předchozímu vyjádření žalobce ze dne 2. 10. 2017 (dále jen „*replika z 2. 10. 2017*“). Replika z 2. 10. 2017 neobsahovala nová tvrzení významná pro prvostupňové rozhodnutí Úřadu, ani nové důkazní návrhy. Žalobce se o existenci repliky z 2. 10. 2017 dozvěděl prostřednictvím prvostupňového rozhodnutí Úřadu, a pokud považoval její obsah za podstatný, mohl si ji vyžádat či se s ní seznámit nahlédnutím do správního spisu; této možnosti však žalobce nevyužil. Neseznámením žalobce s replikou z 2. 10. 2017 podle městského soudu nedošlo k podstatnému porušení

pokračování

ustanovení o řízení před správním orgánem, které by mohlo mít za následek nezákonnost rozhodnutí o rozkladu.

[6] Městský soud dále přistoupil k posouzení podmínek pro prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou z důvodu podle § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách, přičemž vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 As 3/2008 - 195. Městský soud tak posuzoval zda, (i) přihlašovatel (žalobce) věděl nebo vzhledem k okolnostem měl vědět o existenci ochranné známky (práva k označení) namítajícího (osoby zúčastněné na řízení), (ii) přihlášením napadené ochranné známky došlo k poškození namítajícího, a (iii) neexistuje důvod, který by přihlašovatele ospravedlnil.

[7] K první podmínce městský soud uvedl, že ke dni podání přihlášky napadené ochranné známky (tedy ke dni 24. 9. 2012) žalobce nepochybně věděl o existenci práva osoby zúčastněné na řízení k označení „KAPS TRANSMISSIONS“. Žalobce a osoba zúčastněná na řízení od října 2002 do března 2014, tedy i ke dni podání přihlášky napadené ochranné známky, společně podnikali ve sdružení, jež neslo název „F. M., Kaps Transmissions“ (dle smlouvy o sdružení ze dne 1. 10. 2002), a později „F. M., J. K. - Kaps Transmissions“ (dle smlouvy o sdružení ze dne 23. 11. 2012). Žalobci tak ke dni podání přihlášky napadené ochranné známky bylo známo, že osoba zúčastněná na řízení se dlouhodobě podílela na budování pověsti označení „KAPS TRANSMISSIONS“ a oprávněně toto označení užívala v obchodním styku. O povědomí žalobce, že předmětné označení není jeho výlučným vlastnictvím, svědčí mimo jiné též e-mailová zpráva žalobce ze dne 3. 12. 2015 adresovaná osobě zúčastněné na řízení; v ní žalobce totiž označení popisuje jako „naše logo“. Předpoklad nedobré víry, spočívající ve vědomí žalobce o právu jiné osoby na stejné označení, byl tedy dle městského soudu splněn.

[8] Druhá podmínka spočívá ve vzniku újmy na právech na straně namítajícího. Typickou újmou na právech namítajícího je podle městského soudu například zamezení ve vstupu na trh určité země nebo těžení z parazitování na pověsti namítajícího. V projednávané věci vznikla osobě zúčastněné na řízení újma právě zamezením vstupu na trh a zabráněním používání označení „KAPS TRANSMISSIONS“ bez souhlasu žalobce. I tato podmínka tak byla dle městského soudu splněna.

[9] Třetí podmínku, tedy neexistenci důvodu, který by jednání žalobce ospravedlnil, považoval městský soud rovněž za splněnou. Tímto důvodem nemůže být skutečnost, že osoba zúčastněná na řízení si v roce 2005 pod svým jménem zaregistrovala internetovou doménu www.kaps-transmissions.com; tato skutečnost nemá na posuzovanou věc vliv. Ospravedlňujícím důvodem není ani subjektivní představa žalobce, že slovní spojení „KAPS TRANSMISSIONS“ náleží výlučně jemu, neboť jej sám vymyslel. Dle městského soudu je třeba dobrou víru posuzovat v objektivním pojetí. Tvrzení žalobce, že označení „KAPS TRANSMISSIONS“ skutečně již v devadesátých letech minulého století vymyslel právě on, není relevantní. Podle městského soudu je pro rozhodnutí v projednávané věci podstatné, že v roce 2002 žalobce i osoba zúčastněná na řízení souhlasili s tím, že uvedené označení budou užívat pro účely podnikatelské činnosti vykonávané oběma členy sdružení, a v době podání přihlášky napadené ochranné známky tato spolupráce trvala.

[10] Relevantní podle městského soudu není ani povaha sdružení ve smyslu § 829 a násl. tehdy platného zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník. Oprávnění osoby zúčastněné na řízení užívat označení „KAPS TRANSMISSIONS“ nevyplývá jen ze smlouvy o sdružení, ale především z dlouhodobého faktického užívání tohoto označení v obchodním styku, z názvu sdružení, a z dlouholeté podnikatelské činnosti osoby zúčastněné na řízení vyvíjené v rámci sdružení se žalobcem a související se závodními převodovkami, k jejichž označování bylo označení užíváno. Městský soud dodal, že smlouvy o sdružení neobsahují ustanovení, dle kterého by žalobce do sdružení vkládal jako majetkovou hodnotu výše uvedené označení, ani ustanovení o tom, že po zániku sdružení bude oprávněn užívat toto označení pouze žalobce.

[11] S ohledem na výše uvedené městský soud dospěl k závěru, že byly splněny podmínky pro prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou podle § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách a ztotožnil se s úvahami Úřadu v přezkoumávaných správních rozhodnutích.

[12] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[13] Stěžovatel má za to, že Úřad ani městský soud nezjistily skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a současně porušily zásadu rovnosti zbraní, neboť veškeré sporné skutečnosti vyložily ve prospěch osoby zúčastněné na řízení. Úřad nevyvíjel „dostatečnou procesní aktivitu“, což stěžovatel dovozuje z toho, že mu Úřad nedoručil repliku z 2. 10. 2017. Stěžovatel Úřadu a městskému soudu vytýká rovněž formalistický postup a k tomu odkazuje na judikaturu Ústavního soudu. Městský soud dále pochybil tím, že neprovedl důkazní návrhy stěžovatele uvedené v žalobě. Pokud by tak učinil, mohl dostatečně přesně zjistit skutkový stav a napravit procesní chyby Úřadu. Nadto městský soud stěžovateli nedoručil vyjádření osoby zúčastněné na řízení ze dne 4. 8. 2019, čímž zatížil řízení vadou.

[14] Stěžovatel dále podrobně popisuje okolnosti vzniku označení „KAPS TRANSMISSIONS“ a uvádí důkazy na podporu tohoto tvrzení. Ve smlouvě o sdružení nebyla výslovně upravena otázka poskytnutí majetkových hodnot, z toho však nelze vyvozovat, že účastníci sdružení do něj žádné majetkové hodnoty nevložili. Dle stěžovatele byla tato otázka řešena ústní dohodou nad rámec písemné smlouvy o sdružení; po zániku sdružení tak stěžovateli vznikl nárok na „vrácení“ předmětného označení.

[15] Městský soud podle stěžovatele nesprávně posoudil obsah e-mailové zprávy z 3. 12. 2015. Z e-mailu nelze dovodit, že by stěžovatel osobě zúčastněné na řízení přiznával jakákoli práva k označení „KAPS TRANSMISSIONS“. Nadto se jedná o e-mailovou zprávu z doby po podání přihlášky napadené ochranné známky a po zániku sdružení.

[16] Dle stěžovatele je napadený rozsudek nepřezkoumatelný z důvodu vnitřní rozpornosti. Městský soud zamítl všechny důkazní návrhy stěžovatele, současně však z navrhovaných důkazů činil určité závěry. Nepřezkoumatelnost napadeného

pokračování

rozsudku dle stěžovatele způsobují rovněž „spekulativní“ závěry městského soudu uvedené v odstavci 32 napadeného rozsudku, v němž se městský soud zabýval okolnostmi změny názvu sdružení (viz odstavec [7] výše).

[17] K podmínkám prohlášení ochranné známky za neplatnou [§ 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách (viz odstavec [6] výše)], stěžovatel uvádí následující. První podmínka není splněna, neboť stěžovateli náleží výlučná práva k označení „KAPS TRANSMISSIONS“; stěžovatel totiž označení vytvořil a užíval již před založením sdružení. Rovněž druhá podmínka není splněna, jelikož osoba zúčastněná na řízení neprokázala, že by jí přihlášením napadené ochranné známky vznikla újma. Vzhledem k nesplnění prvních dvou podmínek nemohlo dojít ani ke splnění třetí podmínky, tedy neexistence důvodu, který by jednání stěžovatele ospravedlnil. Dle stěžovatele musí být zlá víra přihlašovatele ochranné známky zjevná, s čímž se městský soud nevypořádal. Městský soud ani Úřad se nezabývaly ani tím, že dobrou víru je třeba zkoumat pouze při zápisu tzv. spekulativní ochranné známky, tedy ochranné známky zapisované za účelem dosažení zisku ze známkové transakce či ze zneužití rozlišovací způsobilosti ochranné známky.

[18] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s rozsudkem městského soudu. Má za to, že městský soud napadený rozsudek pečlivě a přesvědčivě odůvodnil a správně zjistil skutkový stav. K námitce, dle níž musí být zlá víra zjevná, žalovaný uvedl, že zjevnost je posuzována v případě nezapsání ochranné známky do rejstříku podle § 4 písm. m) zákona o ochranných známkách, a nikoli při prohlášení již zapsané ochranné známky za neplatnou podle § 7 odst. 1 písm. k) téhož zákona. Podle žalovaného nelze ze zákona o ochranných známkách dovozovat ani to, že dobrá víra bude posuzována pouze v případě tzv. spekulativních ochranných známek. Dále žalovaný uvádí, že nebyl povinen stěžovateli doručit repliku ze dne 2. 10. 2017, neboť nebyla podkladem pro vydání rozhodnutí. S vyjádřením osoby zúčastněné na řízení ze dne 4. 8. 2019, jež je součástí spisu městského soudu, měl stěžovatel možnost se seznámit při nahlédnutí do spisu a nadto byl jeho obsah přečten při ústním jednání. K námitce formalistického postupu městského soudu žalovaný podotýká, že stěžovatel neuvedl, v čem formalistický postup spatřuje.

[19] Osoba zúčastněná na řízení se ve vyjádření ke kasační stížnosti taktéž ztotožňuje s rozsudkem městského soudu. Kasační stížnost obsahuje dvě stěžejní námitky – námitku, dle níž Úřad pochybil, nedoručil-li stěžovateli repliku z 2. 10. 2017, a námitku, podle které stěžovatel označení „KAPS TRANSMISSIONS“ vytvořil a užíval již před vznikem sdružení. Námitky však nejsou důvodné. Úřad nebyl povinen stěžovateli doručit repliku z 2. 10. 2017, neboť neobsahovala skutečnosti či důkazy, které by byly podkladem pro rozhodnutí Úřadu. Stěžovatel pouze účelově poukazuje na údajnou „nedostatečnou procesní aktivitu“ Úřadu, přičemž bagatelizuje svou vlastní pasivitu ve správním řízení. V další části vyjádření osoba zúčastněná na řízení rekapituluje vývoj spolupráce se stěžovatelem a okolnosti vzniku označení „KAPS TRANSMISSIONS“.

[20] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí,

proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[21] Kasační stížnost není důvodná.

[22] Nejvyšší správní soud nejprve přistoupil k posouzení námitky nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu. Případnou nepřezkoumatelností rozsudku je totiž povinen se podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, a to i bez námitky stěžovatele. Vlastní přezkum rozsudku je pak možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy že je srozumitelný a vychází z důvodů, z nichž je zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje.

[23] Městský soud v rozsudku řádně a srozumitelně vyložil důvody svého rozhodnutí, vypořádal se se všemi podstatnými žalobními námitkami a jeho závěry jsou podpořeny srozumitelnou a logickou argumentací. O tom, že je napadený rozsudek opřen o dostatek relevantních důvodů, ostatně svědčí i skutečnost, že stěžovatel s jeho závěry věcně polemizuje v kasační stížnosti čítající čtrnáct stran textu, což by v případě nepřezkoumatelnosti rozsudku fakticky nebylo možné.

[24] Nejvyšší správní soud neshledává napadený rozsudek ani vnitřně rozporný. Není pravdou, že by městský soud ze stěžovatelem navrhovaných důkazů v napadeném rozsudku vyvozoval určité závěry; pouze konstatoval, že skutečnosti, které by těmito důkazy měly být objasněny, nejsou pro posouzení věci relevantní. Ostatně stěžovatel konkrétní závěr městského soudu, jenž měl vycházet z neprovedených důkazů, v kasační stížnosti neuvádí. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku nezpůsobují ani dle stěžovatele „spekulativní“ závěry městského soudu týkající se změny názvu sdružení. Městský soud si byl vědom, že konkrétní okolnosti a důvody změny názvu sdružení nebyly postaveny najisto; to však ani nebylo nutné, neboť tyto okolnosti nebyly pro projednávanou věc relevantní. Z napadeného rozsudku je patrné, že pro městský soud nebyla úvaha o příčinách změny názvu sdružení nosným důvodem jeho rozhodnutí, ale uvedl ji pouze pro dokreslení situace i s vědomím toho, že přesné důvody změny názvu sdružení nebyly ve správním řízení a v řízení před městským soudem objasněny. Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku tak není důvodná.

[25] Stěžovatel dále namítá, že městský soud zamítl veškeré jeho důkazní návrhy v rozporu s principem plné jurisdikce, a v důsledku neprovedení navržených důkazů pak dle stěžovatele městský soud nedostatečně zjistil skutkový stav. Tímto tvrzením stěžovatel fakticky namítá existenci jiné vady řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Takovou vadou řízení je Nejvyšší správní soud rovněž povinen se podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, i bez námitky stěžovatele.

pokračování

[26] Správní soudnictví je ovládáno principem plné jurisdikce, z čehož správním soudům vyplývá i povinnost provádět dokazování, je-li toho třeba. S ohledem na tento princip správní soudy nemohou odmítat provedení nových důkazů v soudním řízení toliko z důvodu, že jejich provedení nebylo navrženo již v řízení před správním orgánem. Na druhou stranu soudní řízení nelze chápat jako pokračování řízení správního a je tak třeba nalézat rozumnou rovnováhu zohledňující zásadu plné jurisdikce rozhodování správního soudu na straně jedné, a zamezující zjevným obstrukcím účastníka řízení na straně druhé. V souladu s všeobecně uznávanou právní zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* (zákony jsou psány pro bdělé), tak správní soudy zásadně nemohou napravovat procesní pasivitu účastníka řízení, který nebyl v průběhu správního řízení co do svých tvrzení a co do svých návrhů důkazů nijak aktivní, a skutková tvrzení uplatnil poprvé v řízení před správními soudy (srovnej například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2010, č. j. 1 Afs 103/2009 - 232; všechna citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Provedení nových důkazů v řízení před správními soudy je namíste obvykle tehdy, pokud nové důkazy nemohly být navrženy již ve správním řízení.

[27] Jak správně uvedl městský soud, stěžovatel v průběhu správního řízení učinil pouze dvě stručná podání (vyjádření k návrhu na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou a rozklad), aniž by k prokázání svých tvrzení či zpochybnění nebo vyvrácení tvrzení osoby zúčastněné na řízení (namítajícího) navrhl provedení jakéhokoli důkazu. Stěžovatel přitom ve správním řízení důkazy mohl navrhnout, nicméně tak z vlastní vůle neučinil. Nejvyšší správní soud se tak ztotožňuje se závěry městského soudu, neboť stěžovatel nemůže s odkazem na zásadu plné jurisdikce svoji procesní pasivitu ve správním řízení zhojit v řízení před městským soudem.

[28] Městskému soudu lze přisvědčit rovněž v tom, že skutečnosti, které měly být navrženými důkazy objasněny, nebyly pro rozhodnutí ve věci rozhodující. Stěžovatel měl v úmyslu navrženými důkazy prokázat, že to byl on, kdo vytvořil označení „KAPS TRANSMISSIONS“. Jak je však z napadeného rozsudku zřejmé, pro rozhodnutí o věci samé bylo podstatné, že stěžovatel a osoba zúčastněná na řízení v době podání přihlášky napadené ochranné známky označení „KAPS TRANSMISSIONS“ **přibližně deset let společně užívali v rámci sdružení**. Tuto skutečnost nemohly stěžovatelem navrhované důkazy vyvrátit, ani zpochybnit. S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že městský soud vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu.

[29] Jinou vadou řízení před soudem mající za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé by byl rovněž stěžovatelem tvrzený postup městského soudu v rozporu se zásadou rovnosti zbraní. K této kasační námitce stěžovatel nabízí jediné konkrétní tvrzení, podle kterého mu městský soud nedoručil vyjádření osoby zúčastněné na řízení k žalobě ze dne 4. 8. 2019. Dle § 36 odst. 1 s. ř. s. mají účastníci v řízení rovné postavení a správní soud je povinen poskytnout jim stejné možnosti k uplatnění jejich práv a poskytnout jim poučení o jejich procesních právech a povinnostech v rozsahu nezbytném pro to, aby v řízení neutrpěli újmu. Konkrétním projevem zásady kontradiktornosti a rovnosti zbraní je povinnost správního soudu doručit žalovanému a osobám zúčastněným na řízení žalobu a povinnost doručit žalobci a osobám

zúčastněným na řízení vyjádření žalovaného (§ 74 odst. 1 s. ř. s.). K doručování jednotlivých podání účastníkům řízení se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 12. 2007, č. j. 2 Afs 91/2007 - 90, v němž dospěl k závěru, že „[ú]častníci mohou legitimně očekávat, že budou dotázáni, zda určitý dokument vyžaduje jejich specifické vyjádření, musí být seznámeni s každým důkazem nebo stanoviskem, jejichž účelem je ovlivnit rozhodování soudu a musí mít možnost se k nim vyjádřit. Soud je tedy podle tohoto závěru povinen doručit účastníkovi vyjádření jiného účastníka, a to zejména pokud z něj bude při rozhodování vycházet. V situaci, kdy bylo ve věci samé rozhodnuto bez nařízení jednání, je nutno tento závěr aplikovat ještě důsledněji. Účastníci se totiž nemohou o skutečnostech, z nichž bude soud vycházet, a podáních druhého účastníka dozvědět při nařízeném jednání. Je tak nutné, aby jim veškeré relevantní podklady a vyjádření byly doručeny.“ Závěry citovaného rozhodnutí lze uplatnit také při doručování podání osoby zúčastněné na řízení, pokud by mohlo ovlivnit rozhodnutí soudu.

[30] Nejvyšší správní soud předně považuje za významné, že stěžovatel měl možnost se s vyjádřením osoby zúčastněné na řízení seznámit. Městský soud nařídil ústní jednání, během něj rekapituloval obsah tohoto vyjádření, a seznámil s ním stěžovatele a žalovaného, přičemž stěžovatel se k němu prostřednictvím svého právního zástupce vyjádřil (viz odstavec 14 napadeného rozsudku). Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatel se s vyjádřením osoby zúčastněné na řízení fakticky seznámil již dříve, neboť dne 15. 2. 2021 nahlédl do spisu městského soudu (viz č. l. 71 tohoto spisu), což stěžovatel sám uvádí v kasační stížnosti. O zásahu do stěžovatelových práv by bylo možné uvažovat, pokud by vyjádření osoby zúčastněné na řízení městský soud doručil pouze žalovanému a žalobci nikoliv. Tak tomu však v projednávané věci nebylo. Nadto, právní názor osoby zúčastněné na řízení prezentovaný ve vyjádření ze dne 4. 8. 2019, se nijak zásadně neodlišoval od právního názoru a argumentace uvedené v návrhu na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou. Lze uzavřít, že i když předmětné vyjádření nebylo stěžovateli doručeno, fakticky se s ním seznámil a vyjádřil se k němu. Nadto i bez předmětného vyjádření osoby zúčastněné na řízení by se argumentace v odůvodnění napadeného rozsudku zásadním způsobem nezměnila, neboť vyjádření nepřineslo žádnou novou či překvapivou argumentaci, která by byla způsobilá ovlivnit konečný výsledek řízení před městským soudem.

[31] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační námitka, dle které městský soud zatížil řízení vadou, jež mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé, není důvodná. Kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není dán.

[32] Stěžovatel dále namítá, že Úřad nezjistil dostatečným způsobem skutkový stav věci, neboť všechna sporná tvrzení vyložil ve prospěch osoby zúčastněné na řízení, a dále, že Úřad zatížil správní řízení vadou, neboť stěžovateli nedoručil repliku z 2. 10. 2017; pro tyto vady měl dle stěžovatele městský soud rozhodnutí Úřadu zrušit [kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Stěžovatel sice tato tvrzení uvádí na několika místech kasační stížnosti, avšak část jeho argumentace je pouhým zopakováním námitek žalobních stran procesního postupu Úřadu, aniž by stěžovatel

pokračování

věcně polemizoval s jejich vypořádáním ze strany městského soudu. Kasační stížnost je nicméně oprávněným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského (resp. městského) soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tak musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 Afs 53/2005 - 59). Jinými slovy, „[u]vedení konkrétních stížných námitek [...] nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námítka směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem“ (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006 - 58). Zbylá část stěžovatelem uplatněných tvrzení k této otázce nesměřuje proti přezkoumávanému rozsudku, v němž stěžovatel obdržel odpověď na jím uplatněnou žalobní argumentaci, a nejedná se tedy o námítka ve smyslu § 103 s. ř. s. (k tomu srovnej například usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019 - 63). Co se týče argumentace brojící proti vypořádání odpovídajících žalobních námitek městským soudem, ustrnul stěžovatel na pouhém konstatování formalistického postupu městského soudu.

[33] Dle Nejvyššího správního soudu městský soud postupoval správně. Městský soud se postupem Úřadu ve správním řízení zabýval (viz odstavce 29 až 31 napadeného rozsudku) a dospěl k závěru, že Úřad pečlivě zhodnotil všechna tvrzení a důkazy a své závěry a úvahy podrobně a srozumitelně vyložil. Městský soud rovněž hodnotil, zda nedošlo k porušení procesních práv účastníků řízení, přičemž uzavřel, že Úřad umožnil účastníkům řízení uplatnit veškerá jejich práva; k porušení procesních práv stěžovatele nedošlo ani tím, že mu Úřad nedoručil repliku z 2. 10. 2017, jelikož neobsahovala nová tvrzení významná pro prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou, ani návrhy nových důkazů. Nejvyšší správní soud se s uvedenými závěry městského soudu ztotožňuje a nepovažuje jeho postup za formalistický. Kasační námítka je tedy nedůvodná.

[34] Stěžovatel dále namítá nesplnění podmínek pro prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou a nesprávné posouzení věci městským soudem [kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Jak je uvedeno v odstavci [6] výše, aby mohla být ochranná známka prohlášena za neplatnou, je třeba splnění tří podmínek. Městský soud se splněním všech tří podmínek velice podrobně zabýval a své závěry logicky a pečlivě odůvodnil (viz odstavce 36 až 42 napadeného rozsudku). Srozumitelné a přesvědčivé je také odůvodnění závěru městského soudu, dle kterého na existenci práva osoby zúčastněné na řízení k označení „KAPS TRANSMISSIONS“ nemá vliv, kdy toto označení vzniklo a kdo jej vymyslel – podstatnou skutečností je, že bylo užíváno v okamžiku podání přihlášky napadené ochranné známky stěžovatelem i osobou zúčastněnou na řízení společně (viz odstavce 32, 43 a 44 napadeného rozsudku). Stěžovatel namítá, že posouzení městského soudu je chybné, aniž by však toto své tvrzení podpořil relevantními argumenty, které by uvedené závěry městského soudu konkrétním způsobem zpochybňovaly; stěžovatel jen opětovně podrobně popisuje svůj pohled na okolnosti a okamžik vzniku označení „KAPS TRANSMISSIONS“. Nejvyšší správní soud se tudíž se závěry městského soudu ztotožňuje.

[35] Věcné posouzení městského soudu stěžovatel napadá také námitkou nesprávného výkladu e-mailové zprávy z 3. 12. 2015, kterou stěžovatel adresoval osobě zúčastněné na řízení, a v níž označení „KAPS TRANSMISSIONS“ označil jako „naše logo“. Dle stěžovatele z této kusé zprávy nelze dovodit, že by osobě zúčastněné na řízení přiznával jakákoli práva k označení „KAPS TRANSMISSIONS“. Nejvyšší správní soud k této kasační námitce uvádí, že e-mail z 3. 12. 2015 byl pouze dílčím podkladem ve správním spisu, který, společně s dalšími okolnostmi, městský soud vedl k závěru o vědomosti stěžovatele o právu osoby zúčastněné na řízení k označení „KAPS TRANSMISSIONS“. Hodnocení e-mailu z 3. 12. 2015 provedené městským soudem je logické a srozumitelné, a jeho závěry, učiněné s přihlédnutím ke všem souvislostem projednávané věci vyloženým v napadeném rozsudku, jsou přesvědčivé. Není přitom rozhodné, že e-mailová zpráva výslovně nepřiznává práva osobě zúčastněné na řízení; to by ostatně bylo velice neobvyklé, jestliže jde o neformální korespondenci mezi členy sdružení. Rozhodující však je, že stěžovatel v e-mailu fakticky připouští, že zkoumané označení užívali oba členové sdružení společně (označení „naše logo“). Nejvyšší správní soud tak ani tuto kasační námitku neshledává důvodnou.

[36] Dále stěžovatel namítá, že se Úřad ani městský soud nezabývaly tím, že dobrá víra má být zkoumána jen v případě tzv. spekulativních ochranných známek, dále tím, že případná zlá víra musí být zjevná, a v rozporu s judikaturou zdejšího soudu nepřihlédly ke všem relevantním okolnostem případu. K poskytnutí označení „KAPS TRANSMISSIONS“ jako majetkové hodnoty do sdružení ve smyslu § 831 občanského zákoníku stěžovatel uvádí, že tato majetková hodnota jím byla ve prospěch sdružení poskytnuta na základě ústní dohody. Veškerá argumentace, uvedená v tomto odstavci, byla stěžovatelem poprvé uplatněna teprve v kasační stížnosti, nemá svůj předobraz v žalobě, ačkoli v ní uplatněna být mohla, a představuje tedy nepřípustné námitky dle § 104 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud se jimi tak dále nezabýval.

[37] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. (výrok I. tohoto rozsudku).

[38] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by měl procesně úspěšný žalovaný, kterému však v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů nepřiznává (výrok II. tohoto rozsudku).

[39] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jí soud uložil. Nejvyšší správní soud této osobě žádnou povinnost neuložil a neshledal ani žádný důvod hodný zvláštního zřetele, pro nějž by jí právo na náhradu nákladů řízení mělo být přiznáno (výrok III. tohoto rozsudku).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 24. listopadu 2022

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu